

Δά (III b); a fora de casurile specificate: adeca la inceputulu cuventelor, unde Δ si fora accentu remane Δ de nu urmeza η sau μ (III a), si in unele casuri si persone (III, 3);

b) substitutulu lui ε dupa cosunatorie vertose, pr. βζΔδ, βεζι (VI b); numai mai a rare ori lui ο si υ, pr. ρζτδμΔδ, μξηζ (VI, 3. VII, a).

Nota.

1. In unele cuvente, pr. φαυζ, βιυζ, φρδηζ, lumina, lauda, spaima etc. pote fi cu indoiera, deca ζ are originariu pre Δ au pre ε, cu tote cà latinii le dîcu cu ε, pr. facie, vite, fronde, lumine, laude, ex-pavimen, cà si ei facu dein Δ luminare, laudare, si italianii dîcu faccia, fronda si alte mai multe. Ἀραμζ lat. a eramen, celi vechi scriu ἀραμε in singulariu.

2. Se scaimba dupa cele dise mai susu, —

a) in ε dupa i sub accentu au fora accentu, pr. τάιε, τziè in locu de τάιζ, τziζ dela τzia-ρε (IV 1);

b) in i, pr. in ηδιτοριδ (V, not. b); si —

c) in ο dupa δ pr. αδó in locu de αδζ la scrietorii baserecesi.

3) Se lapeda de multe ori in vorbire in a-intea altui cuventu ce se incepe cu vocale vertosa, inse numai in prepusetiuni si nu totu de un'a, pr. Δδη'α μκζζ-ζι, λξηγ'δηδ πομδ; totu de un'a numai inainte de articulu fem. pr. Δωμν'α in locu de Δωμνζ-α, si dupa acesta norma in τα, ца in locu de τζα, ца de la τζδ, czδ care inca se contragu in το, co fora articlu pr. Δομνδ-το, φρατε-το.